

د غربت منزل (ناول)

ليکواله:
عزيزه شريفي

۱۴۰۱مريز

Ketabton.com

د غربت منزل (ناول)

(ناچاري انسان لاس تړلی کړي؛ زمور پښتني ټولنه کې د زړه خبره هم نه شو کولی، چې «چا سره مينه لرم؟» که څوک پرې خبر شي، نو د لحد خاورې پرې مړې کوي، د ژوند برخه مو دا ده، چې غربت پر قسمت ملنډې وهي.)

ليکواله:

عزیزه شریفی

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

.....کتاب پېژندنه:

د ناول نوم: د غربت مزل

ليکواله: عزيزه شريفي

کمپوز او اېډېټ: عبدالوهاب مومند

اړيکه: What's app: 0749043834

ایمیل: wahabmomand90@gmail.com

خپرندوی: انلاین کتابتون

کال: ۱۴۰۱

کچه: رقعي

د کتاب حقوق خوندي دي!

ډالۍ:

خپلې درنې کورنۍ او خوږو دوستانو ته چې تل يې هڅولې

يم.

يادښت:

دا مې د ناول ليکلو لومړۍ هڅه ده، حتمن خاميانې به لري، په
دې هيله چې راته په گوته يې کړئ!
په خورا درنښت

***** پیل *****

لمر خپله سترگه نوې پرانیستې وه.
هرې خواته نرۍ سرې د لمر وړانگې خورې وې.
سهار چای ته ناسته وم.
دروازه ټک ټک شوه، شاو خوا مې نظر تېر کړ.
هېڅوک نه تر سترگو کېدل، زړه مې ټکان وخوره.
یا الله! خیر مې وویل او له ځایه پاڅېدم.
لاس کې نیولې ډوډۍ مې پر دسترخوان کېښوه.
دروازې خواته لارم، گورم چې؛ دوه انجونې گراج کې ولاړې دي.
یوه له قده ټیټه غمزنګې او بله نرۍ په ونه لوړه سپینه نجلۍ ولاړه
وه.

نژدې ورغلم سلام او کلام نه وروسته یې وویلي:

- ددې خواکې کور خلک چېرته تللي دي؟

ورته مې وویل:

- دوی نور دلته نه اوسېږي، کابل ته یې ګډه تللې ده.

حیرانه شوه او د سترگو نه یې اوبښکې روانې شوې.

خان يې بې وسه احساس کولو، دېوال ته يې ډډه ولگوله.

دا حالت ما ته هم د زغم نه بهر وو.

سترگی مې رډې کړې چې اخر خبره څه ده؟

په وولي مې ورته لاس کېښود او اوښکې مې ورته پاکې کړې.

ورته مې وويلې:

- ولې خورې؟ ستا په نازکه او گلابي خېره ژړا هېڅ ښه نه ښکاري

او نه هم ژړا ته پيدا شوې يې، په غريو کې يې وويل:

- زما زړه مات شوی دی.

زما د نمبر غوښتنه يې وکړه.

ما هم بغير د سوچ ورته ژر ورکړ، ځکه ددې معصومي خېرې او ژړا

را باندې تاثير کړی و.

ويل يې:

- اوس خبرې نه شم کولی، بياگه ته درته زنگ وهم.

- ارامه اوسه اوبه وڅښه، هېڅ خبره نه ده، زه دې خدمت کې يم.

بياگه ته مو مېلمانانه راغلل، هغوی سره مصروفه شوم.

موبايل ته مې هېڅ پام نه و، سهار چې پاسيدم، نو د موبايل په

سکرين يوې نا اشنا نمبر نه دوه زنگونه راغلي ول.

ژر مې ورته زنگ ووايه، خو نمبر بند و.

دوه ورځې تېرې شوې.

ماسپښين ناسته وم، چای مې څښه، چې بیا هم د هماغه نا اشنا نمبر نه زنگ راغلو.

اوکې مې کړ، هغې خوانه ښځینه غږ را تر غوړ شو، ژر مې ورته وویل:

- عالیې خورې څنگه یې؟ اوس دې حالت څنگه دی؟

له درده ډک حوصلې یې وکړل، زیاته یې کړه:

- اه! خورې څه درته ووايم، چې څنگه به يم؟ بیخي ښه نه يم.

- ولې داسې خبرې کوي، اخر کیسه څه ده، چې ته داسې ناهیلې یې؟

ویل یې:

- ښه غوړ شه!

ژر مې موبایل لوډسپیکر کړ او لیپتاپ مې را واخیست.

ومې ویل:

- اورم عالیې!

((دا چې زه کور کې کشره او نازولې وم، نو بهر کار به ما کولو لکه ترکاری راوړل او نور...))

يوه خور مې وه، چې تل به يې موبایل يا ام پي تري خرابه وه. زه به يې لېرلم چې دا بايد يو موبایل جوړونکې يا په اصطلاح مستري ته يوسم.

يو دوکان ته به تللم چې جوړه يې کړي.

اوونۍ کې يو ځل به حتماً ورتللم، ځکه خور مې ټول کبار را ټول کړي و، تل به خراب و.

زما هم خوبښده چې لاره شم، ځکه هغه دوکاندار مې په سترگو ښه لگېده.

صرف بهانه به مې لټوله چې ور شم.

که ام پي تري به مې ور وړه، نو بيا به دوه درې ځلې ورتللم، چې جوړ شوی او که نه؟

دا چې زموږ چوک کې همدا يو دوکان و، نو خامخا بيرو بار به پرې زيات و.

سبا ورځ باندې د ژمي ښايسته مازيگر و، د لمر ژېړه سترگه هم رڼه ښکارېده.

يخ شمال لگېدو، خور مې وويل:

- عاليه لاره شه! دا ام پي تري واخله او نژدې دوکان ته يې يوسه چې خرابه ده.

اول خو مې ډېرې بهانې وکړې چې یخني ده او مکتب نه هم سترې راغلي يم، هسې مې په عذابوله چې غوسه شي.

خو مورجانې مې وويل:

- هله! لورې لاره شه، خور دې مه په عذابوه.

مجبوره وم چې لاره شم.

لارم په دوکان کې ډېر رش و، غاړې ته ودرېدم.

چې خلک کم شي، بيا به ورننوځم.

دوکاندار نه ښکارېده، بيرو بار کې پټ و.

کله چې خلک کم شو، نو دوکان ته ننوتم.

گورم چې يو غمړنگه هلک او جذابه خېره يې لرله، ناست و.

سر يې ټيټ و، ويې ويل:

- څه غواړې؟

زه چې ددې ښايست ته حيرانه وم.

غورونه مې درانه شوي و، په خيالي نړۍ کې مې قدمونه وهل، زړه مې بې واره درزېدو.

يوې خوانه د ژمي مازيگر ښايسته عاشقانه هوا بيخي يې تاثير لاندې راوستې وم.

سر يې پورته کړ، د غټې او منځنۍ گوتې نه يې ټق وکاره، ويې ويل:

- هې اورې! څه غواړې؟

ژبه مې ونښته.

- دا امم پي تري خرابه ده.

په خندا يې وويلې:

- په دې کې د سوچ څه و؟ راکړه! چې جوړه يې کړم.

ژر مې ورته په مېز کېښوده.

زه ډېره بې جراته او ارامه وم، نور مې هېڅ نه شو ويلې.

لږه خندنې شوم، سر مې ټيټ کړ.

ويل يې:

- څه! خير دى، که ضروري مو پکار نه وي، سبا ورپسې راشئ، ان

شاءالله! جوړه شوي به وي.

چا يې خبرې ور پرې کړې.

- وه منصوره که دې اغلې سره دې کار خلاص شوى وي، نو دلته

راشه.

هغه لاره، زه هم کور خوا روانه شوم، ماښام شو، نرى نرى باران

ورېده.

د خاورې بوى هرې خواته خپور و، زخمي زړونه يې تازه کول.

باران مې ډېر خوښېده، تل به ورته درېدم، ښه احساس يې را ښه،
مستی به مې ورسره زياته شوه.

تل به مې رسلمان بازي د میده باران لاندې کوله.

د خاله او ماما لورگانې به هم راسره وې، سخت به يې خوند کولو.
شور به مو جوړ کړی وو.

مورجانې به مې څو ځلي غږ را باندې کولو:

- بس کړئ، ناروغې به شئ.

خو مور به دومره په لوبه کې گرم راغلي وو چې د چا اواز به مو نه
اورېده.

نون هم د تل په څېر ورته لږه ودرېدم.

ملگرې مې نه وې، تاوه را تاوه شوم، لمده شوم، مور مې غږ کړ:

- وه جلی راشه چې ناروغه به شې.

په منډه راغلم چې کالي مې بدل کړم.

په تخت کې پرېوتم، مازیگری صحنه مې نه هېرېده.

يو عجیب احساس راته پیدا شو، لکه نوې چې زېږېدلې اوسم.

هغه بادامي سترگې چې مسکا پکې ځلا کوله، زما په ذهن کې د يو
ثب شوي فلم په شان تېرېده را تېرېده.

په همدې فکرونو کې ویده شوې وم.

کمپله مې له مخ نه لرې کړه، اسمان ځای ځای وربخ و.
سترگو مې برېښ وکړ، زر مې مخ بېرته په کمپله پټ کړ.
ته به وایې، چې نوې پېغله تنکي زلمي نه مخ پټ کړي.
په خندا شوم، عجیبه احساس را سره مل و.
شېبه وروسته پاڅېدم، ځان مې تیار کړ، مکتب ته لاړم.
بې علتته خوشحاله وم، همزولو په عذابولم چې څه خبره ده؟

ومې ویلې:

- هېڅ هم نه، یوازې ناستی خوند راکولو.

خو چا یواځې نه پرېښودم.

ور خطا وم چې کله به یې گورم او د زړه باغ به مې پرې گلو گلزار شي.

مکتب رخصت شو، دوه انجونې چې زموږ گاونډیانې وې، یو ځای کور ته لاړو.

گورم چې مېلمانه مو راغلي وو.

خپلې کوتې ته لاړم، د مکتب کالي او ټیکری مې بدل کړ.

کتابونه مې هم الماری کې کېښودل.

خاله لورگاني مې راغلي وې، زما نژدې دوستانې وې.

ویلې یې:

- عاليه! نن به مور سره چکر ته ځي.
حيرانه شوم چې په څه بهانه به له دوی نه ځان خلاصوم.
ومي ويل:
- سر مي درد کوي، نه شم تللي.
په خندا يي وويل:
- اوس نه ځو، د سر درد درمل وخوره، مازيگر پورې به ښه شي.
مجبوره وم چې لاره شم بله لاره نه وه.
مازيگر شو، د زړه درزا مي زياته شوه.
يو خوانه د منصور ليدو ته يې قراره وم او له بلې خوا د چکر غم
مي په سر پروت و.
درون تي ځوانانو پارک ته لاړو.
ښه منظره يې لرله، ساعت مو تېر شو، ماښام ناوخته کور ته راغلو.
ماما مي هم مور سره تللي و.
بېلابېل ځايونه يې مور ته وښوده، واقعاً افغانستان هم ډېر ښايسته
ځايونه د چکر وهلو لپاره لري.
خو کاش چې دا جگړې نه وای، هېڅوک به مجبور نه و، چې هېواد
نه بهر خپلې پيسې مصرف کړي.

د ستړيا په وجه شپې وخته ويده شوم، ځکه پياده مزلونه مې کړي
(و.و.)

نور يې خدای په امانې وکړه، موبایل بند شو.

نمبر مې ثبت کړ، زه هم پاڅېدم چې مازيگر لمونځ وکړم.

دوه ورځې تېرې شوې، مگر عاليه زنگ ونه وهلو، دا چې زه هم
ددې کيسې ته په تلوسه کې وم.

نو ما ورته زنگ ووهلو.

کله يې چې موبایل اوکې کړ، غبر يې لږ خراب و.

ومي ويل:

- خورې ناروغه يې؟

- هو!

خبره مې ور پرې کړه:

- که خبرې نه شې کولی، بل وخت به راته کېسه وکړې.

په خندا يې وويل:

- نه نو دومره هم ناروغه نه يم، غور شه!

((يوه ورځ بعد ام پي ترې پسې ورغلم، کله چې ورسېدم نو گورم

چې جوړه کړې يې وه.

منصور وويل:

- اغلې! پرون ولې نه وې راغلې؟ ما په هماغه ورځ ام پي ترې جوړه کړې وه.

- لږ کار مې لرلو، را بې کړه چې ځم.

- دا ام پي ترې دې واخله او دا خط همم...

زه حيرانه شوم، په لږزبدلي لاسونو مې ترې خط را واخيست.

ژر مې ټيکري کې پټ کړ چې څوک بې ونه گوري.

کور ته لاړم، خپلې کوټې دروازه مې خلاصه کړه، په توشک کېناستم.

سوچ مې کولو چې دا اوس ولولم او که څيرې بې کړم؟

اخر مې هم د خط لوستلو باندې فيصله وکړه.

د خط په لوستل مې پيل وکړو، متن په دا ډول و:

«اسلام عليكم! الله تعالى دې وکړي چې روغه او جوړه اوسې.

ستا نوم خو مې نه دی زده، چې څه به وي؟

په اول ځل لیدو دې زما زړه رنځور کړی دی.

بنکلا دې ساری نه لري، رب په څومره هنر جوړه کړې بې.

دا پنځه میاشتي وشوې، چې ما به ستا د راتگ لپاره گوتې شمارلې.

دا دوه شپې ستا لیدو نه وروسته مې هېڅ خوب نه دی کړی.

ستا مسکا او په څیر څیر کتل مې سترگو مخکې تېرېدل، بیا یې دا بیت لیکلی و:

**ستا محبت کې ما څه بل شان لیونډوب کړی دی
نه مې دمه کړې ده، نه مې چرته خوب کړی دی**

لیکلی یې و، که ستا زړه کې هم څه وي، نو ماته زنگ ووهه او که نه نو خط لري وغورځوه»

خپله شمېره یې د کاغذ په وروستی برخه کې لیکلې وه.

حیرانه وم چې څه وکړم، فکرونو کې لاهو شوم.

چې څنگه یو کس د بل په زړه پوهېدلی شي.

دا وخت ما له خدایه غوښتلو، چې یو ځل هم که کېږي، نو ورسره خبرې وکړم.

موبایل مې نه لره، خو بیا هم خوشحاله وم.

خور مې راغله، ویل یې څه کوي؟

- ورته مې وویل، درس وایم، امتحانونه نژدې دي.

باید ښې نومرې ترلاسه کړم، چې پلار جان را سره د موبایل وعده کړې ده.

خور مې وخنډل، ویي ویل:

- ښه سمه ده نو...

په ولاکه به ملا شي
ناست کتابو ته يادوي شينکي خالونه

په خندا مي وويل:

- نه خورې داسې خبره نه ده، نه! گورې چې کتاب مې مخکې دى.

- هغه دې هم سرچپه نيولى.

دېرې خجالتي. نه زه هم په خندا شوم، ژر مې کتاب راسته کړ.

درس خو نه ويل کېده.

زما زړه نور يو چا پسې رنځور شوى و.

په همدې کې يوه اوونۍ تېره شوه، زړه سره مې په بحثونو کې بوخته وم.

چې زنگ ووهم او که نه؟

جرئت ته مې سا ورکړه، د شپې ناوخته مې د پلار موبایل نه ورته زنگ ووهلو.

منصور وويل:

- هلو! څوک يې؟

- ولې خبرې نه کوي؟

موبایل مې بند کړ، هغه پوه شو، چې دا هماغه نجلى ده.

ژر يې بيا زنگ ووهلو، په لږزانده لاسونو مې اوکې کړ، هغې خوانه د هلك غبر مې تر غوږو شو.

د هلو غبر مې په غوږونو کې انگازې کولې.

په نيولي ستوني سره ومې ويل:

- سلام اليکم!

- ستانوم خو مې ياد نه دی، چې د دې حسيني جنی نوم به څه وي؟

- عاليه! راته ويلي شې.

غلي شوم، منصور خپلو خبرو ته دوام ورکړ:

- موبایل دې خپل دی؟

- نه! د پلار مې دی، که خبرې مې کولې، زه درته زنگ وهم، موبایل مې بند کړ.

له خوشحالی مې ټوپونه ووهل، په ځان نه پوهېدم کوچني ورور مې حيران راته ولاړ و.

ويې ويل:

- خورې خيريت خو دی!؟

ډېره خجالته شوم، ځان مې تېر ويسته.

په خپل ځای کې کېناستم، ورو مې وويل:

- هسې دلېو يو ميدان مې وگټه، ځکه خوشحاله شوم.

- بڼه سمه ده، چې ته وايې نو منم يې، خو باور مې نه کېږي، چې لهو لپاره دې څوک دومره خوشحاله شي.

دا زموږ د کور کوچنی و، خو ډېر زیرک و، هر څه ته به يې پام اوښته.

يوه شپه هماغه نمبر نه زنگ راغلو، اوکې مې کړو.

- هلو، اغلې عاليه!

- اورم، څنگه يې؟

- ستا ليدو نه وروسته بې حاله شوی يم، چندان بڼه نه برېښم.

- گوره! داسې به نه وي، له مخکې نه به همداسې وې ههههه

- مخکې مې خوبونو کې يوه شهزادگۍ وه، خو اوس مې پيدا کړه، ان شاءالله! چې خپلوم به يې.

- دومره هم اسانه نه ده.

منصور وخنډل:

- الله تعالی ته مې امېد دی.

يو څه خبرې مو وکړې، بيا مو خدای په امانې وکړه.

همداسې ورځې او شپې تېرېدلې، کله ناکله به مو په تليفون کې د زړه خواله کوله.

ما به ډېرې خبرې نه کولې، ځکه موبایل مې د پلار و.

کله به مې چې پلار نه و، يا به ویده و، نو ما به په يوه گوبنه کې منصور ته پټ زنگ وهلو.

يوه ورځ منصور وويل، چې سخته مې يادېږې، بايد ودې گورم.

ما هم ومنله، د شپې لس بجې مې ورسره زمور گراج کې د ملاقات وعده کېښوده.

مانام باران شروع شو، د خاورې بوی هرې خواته د عطرو په شان خپور و، اسمان خپله تياره خوره کړې وه.

يوازې د باران څاڅکو نړۍ نغمه تر غوږو را رسوله.

عاشقانه فضا وه، د منصور کمې احساس کېده، ژر مې خپل پلار وليده، چې چهرته دی، خوښه و، ویده و.

د دروازې شاته غلی غوندي غبر شو، لکه څوک چې وپسېږي:

- عاليه زه راغلم.

ژر مې دروازه خلاصه کړه.

دی راننوته زما لاسونه يې ونيول، ساړه لاسونو کې يې لږزه ورننوتې وه، په رپاند غبر يې وويل:

- عاليې! ستا په گلابي شونډو کې نړۍ مسکا ډېره ښه ښکاري، د سترگو څلا دې بيخي انسان وژني، سپين مخ دې د څوارلسمې سپوږمۍ په شان د ښکلا اخري حد ته رسېدلې ده.

ما له ډېره شرمه ځمکې ته کتل.

- ما ته وگوره! هسې نه چې دا مو لومړی او اخري ملاقات وي.
په خوله مې ورته لاس کېښود:

- پام چې بيا داسې خبره ونه کړې !! ولې به اخري وي، د يو ځای
ژوند ژمنه مو کړې.

بيا مې ورته زياته کړه:

- زړه مې نه کېږي، خو لاړ شه، چې څوک رانه شي.

دی لاره، خو زما له زړه نه يو الله خبر و.))

موبایل بند شو، دا چې شپه وه او بې خوبه شوې هم وم، نو ژر ویده
شوم.

سهار پاڅېدم، لارم ښار ته لږه سودا مې وکړه، د خور واده مې نژدې
و.

مازيگر پورې ښار کې وم، د واده سودا خو اسانه نه وي، بيا خو د
ښځو دا رنگ اخلم او دا نه؛ يو دوکان ته به شل ځلي ورځي، په هر
صورت...

دا چې عاليه هم راته ويلي و درځم واده ته، نو بيا گاه مې ورسره لنډې
خبرې وکړې چې دعوت يې کړم. ويل يې:

- که د منصور مور درځي، زه هم درځم، هغه به هم وگورم.

- هو گراني! سبا کابل څخه راځي، جمعې په ورځ واده دی.

خو دوی پنجشنبې په ورځ راځي، د نكريزو شپې لپاره...
موبايل مې بند كړ، يوه اوونۍ تېره شوه، واده مراسمو كې بنده وم.
عاليه هم نه وه راغلې، زنگ مې ورته ووهلو، سلام كلام نه وروسته
مې ورته وويل:

- ولې نه وې راغلې؟

- خورې وس مې نه لرلو، چې ورسره مخامخه شم.

داسې مې حس كول، چې سترگو نه يې اوبنكې روانې وي، د سلگيو
آوازونه يې هم ورو ورو پورته كېدل.
په رښتيا هم ډېره خپه شوم.

ورته مې وويل:

- كولى شې نوره كېسه راته وكړې؟

- هو!

((هره ورځ به ددې دوكان مخكې تېرېدل، په سترگو كې به مو
زياتې خبرې يو بل ته كولې.

ازموينې پيل شوې، ما هم د زړه نه كوشش كولو، چې ښې نومرې
ترلاسه كړم، شپه او ورځ مې په ځان يوه كړې وه.

ډېرې ورځې وروسته؛ بلاخره ازموينې خلاصې شوې، ما منصور ته
زنگ ووهلو.

له سلام کلام پس مې ورته وویل:

- اول نومره شوم، څه به راته اخلي؟

- هر څه چې غواړيې درته يې اخلم، زه خو ټول ستا يم او تل به ستا اوسم.

په خندا مې ورته وویل:

- په تا به څه وکړم؟ ما ته به کالي اخلي.

- بڼه سمه ده، نور څه غواړي؟

موبایل مې پرې کړ، لا مو پایله نه وه اعلان شوې، منصور وویل، چې یو ځل دوکان ته راشه، کله چې ورغلم، ژر يې یو سپین پلاستیک لاس کې راکړ.

ورته مې وویل:

- په دې کې څه شی دي؟

- په خندا شو، زیاته يې کړه:

- ستا امانت!

حیرانه شوم چې ما کله ورته امانت سپارلی و.

کور ته لاړم، د کوتې دروازه مې بنده کړه.

پلاستیک مې خلاص کړ، گورم چې یوه سره جوړه پکې ده.

یو خط ورسره و، لیکلی يې و:

« سره جوړه به درباندي ډېره بڼه ښکاري. »

لس ورځې رخصت تېر شو، مکتب ته لاړم.

استاذ هم ډېر په عذاب کړم چې درې مضامينو کې پاتې يې.

حيرانه شوم چې زه به څنگه پاتې يم، ما خو يو مضمون کې هم داسې سوالونه نه دي پرېښي، چې زه دې پاتې اوسم.

استاذ په تعجب انداز وويل:

- بڼه نور مو نتيجه اعلانوم، چې ستاسو حوصله هم تنگه شوه.

ما فکر کولو، چې اول به زما نوم وي، خو استاذ «ثناء» ته اشاره وکړه، چې راشه اول نومره شوې يې.

هغې ته يې د انعام په ډول يوه کتابچه او قلم ورکړ، شاگردانو ورته لاسونه وپړقوول، ما هم په نه زړه لاسونه يو بل ته نژدې کړل، يو غبر ترې اوچت شو.

د زړه درزا مې زياته شوه، په رښتيا هم ډېره خپه نه شوم، خامخا ثناء جانې به کوبښې ډېر کړی و، چې اول نومره شوه او زما به همدا په وس کې و.

خو زړه نازړه او بې کراهه وم، نپوهېرم ولې داسې ومه؟

ځای مې خوند نه راکولو، پاڅېدم، چې يوه بهانه جوړه کړم او له صنف څخه بهر شم.

خو استاذ ناڅاپي راغبر کړ:

- عاليه! ته چېرته ځي؟ په تا خو مې شيريني اوښتي ده.

- د څه شي؟

استاذ وخنډل:

- دويم نومره شوې يې، مبارک دې وي!

ټولو شاگردانو لاسونه وپړقوول، شور جوړ شو.

څوک خوشحاله او څوک خپه نژدې دوستانې مې راغلي او غاړه يې راکړه.

دوی به همپس له رشخنده ما ته لپلا ويله.

ويي ويل:

- لپلا تا خو سمه معجزه وکړه.

خدا په ټول صنف کې خوره شوه، استاذ وويل:

- ارامه شی!!

- عاليه جاني! راشه او انعام دې واخله.

ډېره خوشحاله وم، که څه هم اول نومره شوې نه وم، خو کوشش مې رنگ راوړی و.

په خوشحالي کې کور ته لاړم.

کورنۍ مې هم خوشحاله شوه، پلار مې موبایل سره د نوي سيم کارته راته اخيستی و.

حيرانه شوم، چې لا راغلي نه يم، نو پلار مې څنگه خبر شو او ما سره خويي تحفه د اول نومرگي په سر منلي و.

پلار مې وويل:

- لور جانې! ما ته ستا کوشش مهم دی، ته به مې هر وخت ليدلې چې تا به خپل درس ويله، پنځه امتحانونه دې لا تېر شوي وو،

چې ما درته موبایل اخیستی و، خو ستا مور ته مې سپارښتنه کړې وه، چې ورته مه وايه، پرېده چې خپل درس ووايي.

غاړه مې ورکړه او د زړه له تله مې وويل:

- شکر دی پلارجانه! چې لرم دې، د دنیا بهترين پلار يې.

ژر مې موبایل را واخیست، او پو نوی ماډل و.

خوشحالي مې يو په دوه شو.

د منصور شمېره مې له ياده زده کړې وه، ژر مې ډایل کړه.

هغه اول دوه زنگونو کې اوکې نه کړ، خو په درېيم زنگ کې يې موبایل پورته کړ:

- ولې نازونه کوې!؟

په خدا شو:

- چې کوم څوک راته مزاحمت ونه کړي، ځکه نمبر نا آشنا و.

احسان مې پرې بار کړ، ورته مې په غريبه لهجه وويل:

- یوزه درپسې لیونۍ یم، نور دې څه کوي!
- اووو هووو ډېر مې غواړي، خلک راپسې مړه مړه دي، خو زه
یوازې تا غواړم، نورو ته نظر هم نه ورکوم.
- امممم، ښه سمه ده، سبې شو.

همداسې وختونه تېرېدل، مور په خپل مینه کې ډېر ښه روان و، ورځ
تر ورځې مو مینه زیاتېدله، کله موبایل کې خبرې او کله هم
ملاقاتونه...))
موبایل بند شو.

ما هم لپټاپ بند کړ، مورجانې مې غږ کړ، راشه چې خاله دې زنگ
وهلی، وایي بېگه ته زموږ مېلمانه یاست.
خوشحاله وم، چې لاره به شم، ساعت به مې تېر شي.
زه هم کور کې ناستې باندي سترې وم، یوه شپه مې وکړه، بېرته خپلې
جونگرې ته را وگرځېدم.
له دې چکر سره فکر مې ډېر ارام شوی و...

عاليه ته مې زنگ ووهلو، ویل یې:

- ښه پاتې کیسې ته غور شه!

((ورو ورو راباندې یو یو کس خبرېده، منصور دوی کورنۍ هم
خبره وه او زما دوه خویندې هم.

یوه ورځ مې منصور سره خبرې کولې، چې خور مې را باندي راغله.

ویل یې چا سره خبرې کوي، بهانه مې ورته وکړه چې همصنفي مې ده.

خو خور مې له مخکې په ما شکي وه.

هېڅ يې ونه ويل، له کويې بهر شوه.

خو تل به يې زه څارلم، چې گوندي چا سره خبرې کوم.

موبايل به مې سايلنډ ساتلو، ځکه که د منصور زنگ راشي، نو څوک يې ونه گوري.

يوه شپه يې وويلې، اى عاليه! که زه درنه لرې لاړ شم...؟

خبرې مې ور پرې کړې، چې داسې مه وايه، يو ننگرهار کې دې لربوالی نه شم زغملی.

په خدا شو:

- مه غوسه کېره، هسې گپ لگوم.

- گپ کې هم داسې خبرې مه کوه، زړه به مې وچوي.

په سبا يې راته زنگ ووهلو، چې دروازه کې ودرېره، کوچنی ورور مې درځي، ستا نارنج ډېر زيات خوښېري، ورنه يې واخله.

- ښه سمه ده مور ته مې وويلې، همصنفي مې راته نارنج راوړي، زه دروازي ته ځم.

لاړم، گورم چې يو ماشوم راغلو، ما ورته وويلې:

-
- ستړی مشې شهزاده!
- بنااا عاليه ورندار ته يې؟
- هو
- بنااا نو ته غور را ټيټ کړه، چې يوه خبره درته کوم.
- ما چې سر ور ټيټ کړ، نو يوه مچکه يې واخيسته، په خوله يې لاس کښود.
- لالا مې ويلې، که ورندار دې مچو کړه، سل روپۍ درکوم.
- په خندا شوم، رنگ مې له ورخطايي نه سور شو.
- يو ککو مې ورته لاس کې ورکړ.
- ماشوم خوشحاله شو، منايه يې کړه.
- منصور ته مې زنگ ووهلو، چې امانت دې را ورسېده.
- په مسکا يې وويل:
- هو ستا امانت هم ما ته را ورسېده.
- شرم نه مې خبرې بندي بندي شوې.
- خبره مې په بله واروله:
- کلي ته ځم، واده دی!
- نو بيا به خبرې هم نه کوي نو..

- نه نو، يو خو د کلي خلک ډېرې خبرې کوي، چې انجونو سره موبایل وي او بل هلته سپگنل هم کار نه کوي.

- بڼه سمه ده، جدایي دې زغملی نه شم، خو ته په ارامه چکر ووهه. سبا لارم کنړ ته، ډېر بڼایسته ځای دی.

شنه بڼکلي ځایونه او منظرې يې لرلې.

واده نه يو ورځ مخکې تللي وو، لومړی مو چکر ووهلو، شنو پتو په لاره لارو کنړي سیند ته.

د سیند چپو بڼه زور اخیستی وو.

مور يې هم بڼه دیدن وکړ، ذهن مو پرې تازه شو.

منصور مې سترگو سترگو ته کېده.

ویل مې کاش هغه هم وای!

لاس په لاس به مو دې شنه فضا کې قدم وهلو.

ناڅاپي پام مې نه و، خور مې اوبه راوشندلې.

له یخو اوبو څخه ورپرېدېم، خیالي نړۍ يې را وړانه کړه، توپ مې کړ.

ورته مې وویل، نه! هسې د کنړ بڼکلا ته حیرانه یم.

سره د دومره بڼکلا د هېچا پام هم ورته نه دی او هېڅ ډول خدمت

ورته د حکومت لخوا نه دی شوی، که لږ کار ورته وشي، نو

نړيوال به ورته له بهره چکر ته راځي.

خور مې په خدا شوه، ويل يې:

- ډيره هوبنياره شوې نه يې؟!

- زه پخوا نه هوبنياره وم.

سبا ته د واده لومړۍ ورځ وه.

درې ورځې وروسته بېرته خپلې جونگرې ته راغلو.)

موبايل بند شو، زه هم په خپلو کارونو بوخته شوم، څلور ورځې تېرې

نه وې، چې عاليې بيا زنگ را ووهه.

په ډک ستوني يې خبرې يې پيل کړې:

((دا چې يو څه وخت مو خبرې نه وې کړې.

کنډ نه مې بنايسته سره گلابو راوړي وو، خپلې مينې لپاره مې خپله

په باغ کې راټول کړي وو.

ورې خورزې ته مې يو ليک او گلان ورکړل:

- گراني! دا امانت د منصور دوکان ته يې يوسه.

د ليک پر مخ مې ورته ليکلي وو:

(کنډي ډالۍ زما مينې منصور جان ته!) درنښت «ستا خوره!»

د جدايي ورځې دې شمارم

ټول تاريخونه مې په زړه ليکلي دينه

خو گېنتې وتې نه وې، چې زنگ يې ووهلو، رانه مننه يې وکړه.

ما هم لنډې خبرې وکړې، ځکه ډېره سترې وم.

سبا شپه يې راته خبرو کې وويل:

- ماماگان مې ټول تللي ترکيې ته، زه هم غواړم لاړ شم.

- ته له دې خبرې نه اوړې.

- گراني! يو د افغانستان حالات خراب دي او بل دا اقتصادي

مشکلات؛ نور يې نه شم زغملی، په يو دوکانداري هم نه کېږي، زه

بايد ترکيې ته لاړ شم.

حيرانه شوم په سترې غبر مې وويل:

- دا خبره له کومه شوه، زه به څه کوم؟

- ای لیونۍ چې ورسېدم، اول کار به مې تا پسې مرکه وي او تا به

هم ترکيې ته غواړم، چې راشې، هلته به بې غمه ژوند کوو.

ما هېڅ ويلو ته نه لرل، صرف بڼه بڼه مې کول.

راته يې کړل:

- ولې خبرې نه کوي؟

- اوس بڼه نه يم، بيا خبرې کوو.

په تخت کې پرېوتم، کمپله مې په ځان کش کړه.

سترگو نه مې بې واړه اوبنکې روانې شوې.
زړه مې نه منله، چې منصور دې په قاچاقي لاره روان شي.
سل خبرې مې زړه ته درېدلې، بيا به مې ژر وويل، وی! الله دې نه
کړي!!
سلگۍ به مې زياتې شوې.
پاڅېدم، يوه کتابچه مې را واخيسته.
خپل يو تصوير مې پکې ولگولو، يو څو لنډۍ مې پکې وليکل، چې
يادگار پاتې شي.

مسافر تللي در جیگه نه شوم
گیله من مشې زه سلگو نیولې ومه

فراق خوري پر ما د زړه وینې
اشنا مې نشته الله مې وینې

مسافري سخته خواري ده
يو کال خواري ده خدای به یې تېره کړي مینه

اول مې فکر درته نه و
اوس مې د زړه ستنې کړې درېسې دینه

همداسې زياتې تپې مې ورته وليکلې، چې زما د زړه حال يې بيان کولو، هغه خبرې چې ما ښکاره نه شوی کولی.

د شپې ناوخته پورې وينه وم، سوچونو له ځانه سره ډوبه کړې وم، شپې راسره دمه ونه کړه، د ملا اذان مې تر غوږو شو او سترگې مې را باندې پټې شوې.

يو وخت خورې را باندې غږ کړ:

- عاليو مکتب ته نه ځي، چای تيار دی.

- نه خورې سر مې درد کوي، نه شم تللې.

مور مې په ورخطايي راغله:

- ولې لورې، څه شوي دربانده، بېگانه دي هم د کوتې گروپ نه و بند کړی، څه ناروغه يې؟

د بې خوبۍ او ژړا په وجه سترگې مې پرسېدلې وې، مور ته مې بهانه وکړه:

- بېگانه مې سر درد کولو، نه يم ویده شوې.

مور مې خپل د عاطفې ډک لاسونه زما په سر کېښودل.

اووه ځلي يې سوره فاتحه (الحمد لله شريف) وويلې او دم يې کړ، چې ښه شم.

ما هم دسترخوان نه يوه جوش شوې هگۍ پورته کړه، ومې ويل:

- ځم چې ویده شم.

خور را غبر کړ:

- کښه چای وڅښه چې بیا درمل وخورې.
- اه! زما دوا په دې دنیا کې یو ډاکټر سره هم نشته.
- له ځایه پورته شوم، خپلې خونې ته لارم، په تخت اوږده وغځېدم.
- تلیفون مې ورپرېږدېده، په ناست غبر مې هلو کړل:
- وا عالیې بېگانه مې خوب نه دی کړی، ته ولې داسې کوي؟ غوسه شه، یو څه ووايه! ستا خاموشي مې وژني.
- زما غوسه اوس څه فايده لري؟ ستا فيصله به بدله کړي؟
- خو چې لار شم ښه دی، ستا د پلار ولور به دلته څنگه پوره کوم؟
- د منصور یو عادت و، زما غوسه کول یې خوښېده.
- کله به چې ما نه غوښتل خبرې وکړم، دا به ښه پوهېده چې څنگه مې په خبرو راولي:
- زما پلار کله ویلي چې ولور اخلم؟! هسې بهانې کوي، غور شه؛ یوه کتابچه مې درته یادگار په ډول لیکلې، بیا راشه چې در یې کړم.
- په تکو تورو سترگو درځم.
- د تلیفون اړیکه پرې شوه، ما هم خپلې سترگې پټې کړې، چې لږ څه ارامه شم، شپه وتې نه وه، د موبایل شرنګ شو، بې سېکه لاس باندې مې موبایل را واخیست، گورم چې پر سکرین باندې د یوې همصنفي زنگ راغلي و، زړه نا زړه مې اوکې کړ:

- سلام، ولې مکتب نه وې راغلي؟

- سر درد وم.

دا بلا وهلي په ما شکي وه، چې ټول ميستوب داسې کړې يم.

يو وخت يې زما کتابچه کې د منصور نوم ليدلی و، په خدا شوه:

- عاشقي سخته بلا ده.

- نه دا خبره نه ده، سر درد هغې پورې څه اړه لري؟

ما غوښتل چې خبره بلې خوا ته يوسم، خو هغې موضوع نه بدلوله.

- پام کوه گراني چې دا هلکان د باور وړ نه دي.

- نه! خورې بې غمه اوسه، زه په چا باور نه لرم. ((

موبايل بند شو

سبا يې راته بيا زنگ ووهلو، عاليې غوښتل خپل داستان ووايي او زما

اراده هم ټينگه وه، چې دده د ژوند يوه برخه وليکم.

فکر يې نه و، ما موبايل اوکې کړی و.

درې غبره مې وکړل، خو هغې خوا نه ځواب رانغی.

بل چا ورته خبرې کولې، غبر يې لږ لږ ما اورېدلو.

ورته يې ويلې، بس دی نور ولې ځان زوروي.

دا کتاب به تا ته څه فايده وکړي.

عاليې ژر غبر وکړ:

- وېښه اغلې شريفې! موبایل ته مې فکر نه و، لکه څې ډېر انتظار دې وکړو.

- نه گراني کومه خبره نه ده.

- ښه سمه ده غور شه نو!

((دوه ورځې وروسته د شپې لس نیمې بجې منصور زنگ ووهلو.

چې نیم ساعت وروسته کور ته درځم، یو ټیکری دې د یادگار په ډول راکړه.

سهار ته لڅیره سفر لپاره خوزپرو.

اول ایران ته ځو او بیا هماغسې ترکیې ته...

پښو نه مې ځمکه وځویدله، خدایه دا څه وشو!!

نیم ساعت وروسته د موټرسایکل اواز مې در غورو شو، ژر پاڅېدمه.

ټول مې وڅارل چې ویده دې او که نه!؟

یوولس بجې وې، نو ټول په خواږه خوب ویده و.

دروازه مې خلاصه کړه، منصور سترگې د ډېرې ژړا نه سرې اوښتې وې.

خو ما ته یې داسې ډاډ راکولو، ته به وایې چې هېڅ خپه نه دی.

خو هر څوک خپل مین پېژني، چې زړه کې یې څه تېرېږي.

ما ته مې اوښکو د خبرو کولو موقع نه راکوله.

اخر ځل لپاره مې په مړو سترگو ورته وکتل، کلک مې غېږ کې ونيولو.

کتاېچه او خپل شين څادر مې ورته وسپاره.

سترگې مې پاکې کړې او هغې ته مې هم وويلې، نور مه ژاړه!

خو داسې جدايي کې چېرته کېږي، چې څوک دې ونه ژاړي.

په ډکو سترگو مې رخصت ورکړو، منصور دا بيت ډيکلومه کړ:

مسافر ځمه بيا راځمه

تا به په مرگ نه هېرومه

د منصور وروستۍ خبره همدا وه، چې لارم وطن مې پرېښود درنه لارم...

دروازه مې بنده کړه، زه هم بې شيمې خپلې کوتې خواروانه شوم. سخت مې وژړل، دا لويه نړۍ راته سره د خپلې پراخوالي ډېره تنگه او وړه شوه.

وېره راسره مل وه چې خداى مه کړه په منصور باندې لاره کې څه ونه شي.

قاچاقې لارې ډېرې سختې وي، غلو او پوليسو نه ځان بچ کول سخت کار دى.

ځينې کسان خو لاره کې مړه شي او هېڅ درک يې نه وي، چې ژوندى به وي او که مړ؟

کورنی یې خوشحاله وي چې اوس به رسېدلی وي، خو لاره کې د ظالمانو له لاسه د سپو خوراک شي.

ژر مې وسوسو نه خیال را جلا کړ، په زړه کې مې کلمې وویليې.

سبا ته په نهاره روژه شوم، د دې لپاره چې الله تعالی یې پخیر ورسوي.

پټ پټ به مې ختمونه کول او بار بار به مې ورته زنگ وهلو، احوال به مې اخیستو چې چېرته او څنگه یې؟

هغه چې ډېر زیات راپسې خپه و.

ویل یې، ای عالیې ډېر درپسې خپه یم، هر چېرته سپگنل هم کار نه کوي، نور هر وخت ستا څادر ته خپل زړه تشوم، کله هم بڼې ورځې او کله هم ستا اخري سلگۍ زما مخې ته ودرېږي.

دلته مور لس کسان وروڼو غوندې یوو، بل ته لاس ورکوو.

یو ځای کې حتا زموږ دیارلس شپې راځي.

دېوالونو څنگ کې حیران ناست یوو چې کله به حرکت کوو؟

یو بل ته د خپل ژوند کیسې کوو.

څوک د خندا لپاره مسخرې کوي چې ساعت مو تېر شي او څوک هم خپل ډک زړه تشوي، د کورنی فراق په وجه اوبښکې تویوي.

یوه ورځ مې ملگري سخت وژړل، ویل یې:

- منصوره وروړه ډېره راته سخته ده، کلي کې يوه مينه لرم، د هغې جدايي نه شم زغملی، د کلي د خان لور وه، زمور غريبې او د هغوی مالداري هېڅ نه جوړېدلې، مور مې خو ځلي راته ياده کړه چې مور ته يې نه راکوي، ولې پرې خوله سپيره کړو، ما ته به يې تسلي را کوله، ويل به يې، د کلي انجونې خو بنايسته دي، د گل رحمن لور به درته وغواړو، په کار هم ښه پوهېږي، خو ما هغې سره وعده کړې وه چې د خپل کور ناوې کوم به دې؛ کله چې ما پرې مرکه وکړه، نو پلار يې ويل، چې دې بیکاره او دولسم پاس ته زه خپله لور نه ورکوم، ما هم ضد ونيولو چې بايد مسافر شم، مزدوري او خواري به وکړم، تر څو ملک نه څو برابره پيسه دار شم.

ملگری مې ځان ته نژدې کړ، اوښکې يې پاکې کړې.

ورته مې وويل:

- ته خو نارينه يې بايد ونه ژاړې.

عاليې! دا چې زه هم تا پسې خپه وم، نو ما هم د زړه نه تا پسې ښه ډېر وژړل، هر انسان يوې مجبوري راخيستی وي او دا سختې لارې په ځان قبلوي، تر څو کورنۍ يې ارامه او هوسا ژوند وکړي.

موبايل بند شو.

دوه ورځې تېرې شوې خو د منصور موبايل کار نه کولو.

زړه ته مې سل خبرو کړه را وکړه چې څه به شوي وي؟

همداسې ورځې تېرېدلې...

شل ورځې وروسته يې زنگ ووهلو، ډېره خوشحاله شوم.
شکر مې ويست، چې يا الله شکر چې روغ او جوړ دی.
موبايل مې غوږ ته نژدې کړ.

لنډې خبرې مې ورسره وکړې، اواز يې راته د جنت نه کم نه و، ځکه
ډېر وخت وروسته مې اورېدلی و.
د اوږد انتظار نه وروسته درې مياشتې تېرې شوې، چې منصور
ترکيې ته ورسېده.

په دې ورځ ډېره خوشحاله وم، گلاب جامن مې وپېشل.
مور مې راته حيرانه وه، چې څه خبره ده؟ خو هغې ته مې بهانه وکړه
چې يوه ملگرې مې نامزاد شوې ده.))
عاليه وويل:

- بس دی سترگو کې مې دوا اچوم، وخت مې پوره شوی، ډاکټر
راته ويلي چې دوه ساعته وروسته يې غوږوه.
موبايل بند شو.

درې ورځې لا تېرې نه وې، زه په خپلو درسونو بوخته وم. عاليې بيا
زنگ را ووهه.

- سلام څنگه يې؟

- ښه نه يم، د سترگو نظر مې ورځ تر بلې کمپرې، غوښتل مې زنگ
درته ووهم، خو نمبر راته خيره ښکارېده.

ډېره خپه شوم، ورته مې وويل:

- تا خو ما ته نه وو ويلې چې ستا نظر کم شوی دی.

- گراني! نه مې خپه کولې، بڼه غور شه.

((منصور خپلې موخې ته ورسېده، کار يې هم پيل کړ.

خوشحاله و، وخت نا وخت به مو ويډيو کال کولو.

يوه ورځ يې راته وويل، چې کار مې بڼه دی، سبا مې مور ته زنگ
وهم، چې په مرکه درشي.

ورسره مې ومنله، سبا مازيگر يې مور راغله.

ډېر قدر مې ورته وکړو.

چای مې ورته راوړ، مېوه دانې مې ورته مخې ته کېښوده.

منصور مور زما مورجانې سره خبرې کولې.

خو ټول پام يې ما ته و.

يوه خبره ده، جينۍ چې هر څومره زړه وره شي، څوک چې مرکه
راغلې وي، د هغوی مخکې تاثير لاندې راځي.

زه ناسته وم چې مور مې راته اشاره وکړه، چې لاړه شه!!

پام مې نه و، چې پښتانه د جينۍ مخکې د روی باري ياده نه کوي،
زه کوټې نه ووتلم.

هغې هم ژر زما مور ته يې ياده وکړه.

مور مې ورته وويلې، چې ښه سمه ده، بيا ګاه ته به يې پلار سره دا موضوع شريکه کړم.

مور مې خوشحاله ښکارېدله.

هلک يې په زړه و، ويلې ښه دی، خارج کې هم دی.

بيا ګاه چې کله مې پلار راغلو، نو ورته يې ياده کړه.

پلار مې وويل:

- هلک چېرته دی؟

- ترکيه کې دی.

- ترڅو چې دلته راغلی نه وي، نه يې ورکوم.

له دې خبرې دوه ورځې تېر نه وې، چې د منصور مور راغله.

مور جانې مې ورته د پلار خبره وکړه.

د منصور مور وويل، هغه خو لا قبول شوی نه دی.

کله مو چې خبره پخه شوه، نو تر هغې به هغه هم قبول شي، بيا به واده ته راشي...

مور مې وويل، چې دا هم ښه خبره ده.

خو پلار مې په خپله خبره ولاړ و، د هېچا يې نه اورېدله.

يوه شپه منصور ډېر ناامېده شوی و، ما ورته وويل، چې مه خپه کېره،

وبه شي دومره اسانه چا ښځه کړې، ها!!

په خندا شو، چې هر ډول وي، ته زما يې، هر څه مې چې په وس كې وي، كوم يې. كه ستا پلار دا غواړي چې زه بېرته درشم، نو سمه ده درځمه...

خو ما ورته وويل، ليونى كېره مه، الله به خير كړي، دومره په سخته تللى يې، اوس كه راشې، نو دلته به څه وكړې، زما بيا په هغې دوكان پيرزو نه يې، حوصله وكړه.

اوونى كې به يو ځل د منصور مور مور كره راتلله.

په ديارلسمه مرکه كې راته منصور وويل، چې كه دا ځل ونه شو، مور مې وايي، زه بيا نه ورځم، چې نه يې راكوي، څه زور خو مو ورسره نشته.

ډېره خپه وم، چې څه به كېږي، ما هيله وركړه، چې دا ځل به مې پلار هو وايي.

خو د پلار خبره مې هماغه يوه وه او نه يې غوښتل چې بغير د ناستې او ليدلو نه خپله لور چا ته وركړي.

هغه هم په خارج خلكو سخت بې اعتباره و.

ملامت هم نه و، ځكه چې زموږ خلك خارج ته لاړ شي، نوه يوه بنځه هلته لري او په دوکه دلته بله وكړي.

په ديارلسم ځل د منصور مور ته بيا هم انكار وشو...

زه له دهلېزه خپلې کوتېې ته لارم، د کرن خان غمگینې تپې مې
موبایل کې چالانې کړې.

ښه ډېر مې ورته وژړل.

خپل په قسمت مې افسوسونه کول، چې خدایه ولې دې مین کړو،
چې اوس مو نه یو ځای کوي.

خو زما ژړا هېڅ هم ونه کړه، زما درد یې کم نه کړ، لایې ډېروه.
هغه هم داسې درد چې چاته د ویلو هم نه و.

ځان سره مې یو څو تپې زمزمه کړې:

که نصیبونه کنډولی وای

ما به دا خپل په دېواله ویشلی ونه

که نصیبونه ځنگلی وای

ما به دا خپل نصیب په اور سیزلی ونه

له ځان سره په زمزمو اخته وم، په دې وخت کې راته منصور زنگ
ووولو، اوکې مې کړ.

- ولې دې اواز داسې ژرغونی دی.

- نوره مو خبره ختمه شوه، پلار مې په هېڅ نه راضي کېږي.

زما په دې خبرې سره منصور ډېر خپه شو.

اه يې وکړ، ما يې درد په خپل زړه کې احساس کړ. موبایل يې پرې کړ.

خو د ناچاری ورځې وې، هېڅ مې هم نه شو کولی، مور پښتانه خو ویلی هم نه شو چې «چا سره مینه لرم»

که څوک پرې خبر هم شي، نو د لحد خاورې به پرې مړې کړي.

يوه اوونۍ مې له منصور سره خبرې ونه کړې.

ورځ تر بلې ډنگره کېدل، خوراک به مې نه کولو، اشتها مې ختمه شوې وه.

مور په ډاکټرانوگرځولم، خو يو هم زما درد او مرض نه شو تشخيص کولی او د سترگو اوبنکې مې هېڅ نه درېدلې.

مازيگر ناسته وم، چې زنگ راغلو اوکې مې کړ.

منصور خبرې کولې ما صرف ورته غوږ ايښی و.

د خبرو توان مې له لاسه ورکړی و.

ويل يې، بايد دلته له کومې جينۍ سره چې قبولي يې ورکړي وي، واده وکړم، گنې نو له ترکيبې مې شري.

خو دا زما زړه نه مني، چې ستا ځای دې بل چا ته ورکړم او د ژوند همسفره يې کړم، ما چې کوم خوبونه تا سره ليدلي، بل چا سره يې نه شم پوره کولی، ستا گلابي خېره مې نه هېرېږي. د مسکا ډکه خوله، نرۍ قلمي گوتې، کله چې ما په اول ځل ستا لاس خپلو لاسونو کې

ټينگ ونيوه، نو له ما يې نوره نړۍ هېره كړه. تر اوسه ما كومې جينې ته نه دي كتلي...

خبره مې ور پرې كړه، ويې كړه نو؛ زه به درته څه ووايم، چې پلار مې نه دركوي، ته خو مجبور نه يې چې ما ته كېنې، ته هم خپل ژوند جوړ كړه.

دا خبرې مې هسې په خولې كولې، خو زړه نه مې الله خبر و چې هېڅ مې دا نه شوه منلې چې منصور دې د بل شي.

د هغې هره خبره به مې زړه ته نېغه ودرېده، په زړه به يې گوزارونه راكول، چې هغه وعدي څه شوې، تل به يې راته ويلې، ستا په نوم به ناست يم... توبه توبه!!

منصور را باندي غبر وکړ:

- پاتې د کار خبره ده، هر څه ځان لپاره كولى شم.

- اه!!

- ته به څنگه كوي؟

- زما زړه كې بل چا ته ځاى نشته، تل به د يوه بايلونكي په نوم ناسته يم.

تليفون مې ور پرې كړ...

له يو بل چا څخه خبره شوم، يوې افغانې جينې سره چې ترکيه کې له پخوانه اوسېدله او څه وخت کېده چې ورسره ملگرې وه، د واده خبره يې ورسره پخه کړه.

د واده په ورځ يې ما ته زنگ ووهلو، چې واده مې دی، ويډيو کال يې کولو، چې زه دا هر څه وگورم.

خو ما ورته وويلې، نه غواړم چې د شاه په جامو کې دې په داسې حال وگورم،

چې ناوې دې زه نه، بل څوک وي او په تا د خوشحالی ورځ غم کړم.

مسافر شوی او د بل شوی يې، اوس به دې څه کړم ديدنونه.

ته به خوشحال يې او زه به ژاړم، دا دواړه کله خوندي کوي؟

په تونده لهجه يې وويل، مجبور يم، که نه زما زړه چېرته دا مني.

زما په واک کې هېڅ هم نه و، زه څه پوهېدم، چې تقدير مې تر دې ځايه راولي.

اول ستا د پلار انکار کول او بيا د ترکيې حکومت نه د ځان خلاصولو همدا يوه لاره راسره ده.

ما يو يوازې همدا بيت ورته وويل:

ما درته ويل مسافر مه شه

جينکې ډېرې ما به هېره کړې ميينه

موبايل مې بند کړو.

سترگو مې خپله ښکلا له لاسه ورکړې وه، د زړه درد په وجه به مې
سترگو اوبښکې تويولې.

ډاکترانو ځواب راکړی و، چې تر هغو نور په سترگو ليدی نه شم،
څو چې ژړا مې بس کړې نه وي.

وجه دا وه، چې د سترگو اوبه مې بيخي ختمې شوې وي.))

پای

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**